

Ayaklarımı Suya Değdirdiğim Son Haziran Günü

— EFT€L¥@ · 05 Temmuz 2013

Kız, telaşla sordu yaşlı balıkçıya.

-amca, fosfor nedir bilir misin?

Balıkçı kızın genç yüzüne şöyle bir baktı. Balık pullarıyla dolu elleriyle ağın içinde kalan son balığı da alıp kovaya attı.

-ben fosforu çocukluğumdan beri Akdeniz'in gözleri diye bilirim."

-kime sorsam yanlış biliyor. Fosforla Akdeniz'in ne ilgisi var ki, kimyasal bir şey fosfor. Ben de gidip gelip ödevimi ilgisi olmayan kişilere soruyorum. Yarın sınav ödevi vermem gerek. Bununla ilgili hiç bir şey yapamadım. Ne olacak bilmiyorum.

O anda kovaya atılan son balık sudan fırlayıp genç kızın yorgun ayakkabılarının üstüne düştü. Fosforlu gözleriyle kızın gözleriyle göz göze geldi. Can çekişir haldeydi. Birkaç saniye içinde bütün Akdeniz'i anlatmış gibiydi.

Neresinde yosunlar vardı.

Neresinde yavrular, neresinde yorgun balıklar.

Gözlerinde yunuslar atlıyordu. Nehirler, dağlar, sazlar, yaylalar, vadiler iç içe girip çıkıyordu. Daha bir ak ak oluyordu deniz. İçinde deniz anaları oynaşyordu. Onlar genç kıza gülümsüyordu, genç kız şaşkın şaşkın bakıyordu.

Ne yapacağını bilmeden fosfor gözlü balığı alıp, cebine attı. Yürüdü...

Bir ödeve bunları yazsa olur muydu?

Deli derlerdi belki de;

Desinler: O zaman anlamıştı ki cebinde kendisine küçücük ama bakışlarıyla kendisine çok şey anlatabilen bir balıktı fosfor.

Ödevine

Akdeniz'i Cebinde Taşıyan Kız diye başladı.

Fosfor: Bizim sandığımız gibi aslında kimyasal bir madde değildir... Akdeniz'in gözleriymiş. Nasıl mı?

Diye devam etti... Gülümseyerek.

Öğretmen/se okurken, ağlıyordu.

-balık ne oldu dersiniz?

-Akdeniz'deydi. Güzel güzel yüzüyordu.

Eftelya... Fosforu Yorgun Ayakkabılarıyla Öğrenen Kız.

2013/Son /Haziran